

retten. Et af To maa jo finde Sted; enten kan Sogneforstanderskabet aldeles ikke erholde Byggeplads, fordi der Ingen er, der godvillig vil afstaae sin Grund; i dette Tilfælde er det vist fuldkommen rigtigt, at Expropriation finder Sted. Et andet Tilfælde er det, at Sogneforstanderskabet nok kan erholde Byggeplads; der er en Mand, som er villig til at afstaae en Deel af sin Jord, men han er ikke villig til at afstaae den paa rimelige Billaar. I saa Fald er det vistnok ikke noget saa stort Brud paa Eiendomsretten; thi det meest Angribende ved saadanne Brud er dog det, at Nogen mod sin Villie bliver berøvet sin Eiendom; men her forudsættes, at vedkommende Eier er villig til at stille sig derved, men vil have usforholdsmæssig hoi Betaling. Nu ligger det dog virkelig i Sagens Natur, at der ikke kan forlanges hvilken som helst Betaling, saa at i det Tilfælde, at det Offentlige ikke vil indrømme denne Betaling, da var Vedkommende fritagen for at finde sig i Expropriationen. Thi heraf vil da følge, at Alle ville erklære sig villige til at afstaae deres Grund, men de ville derimod forlange en saadan opskruet Betaling, at de paa den Maade blive sikrede for det Skaar, de ellers kom til at lide i deres Eiendomsret. Saaledes forekommer det mig, at disse Ord ere ganske passende. Naar en Mand virkelig vil stille sig ved sin Eiendom, og kan faae, hvilket maa forudsættes, en god Betaling derfor, saa kan han dog egentligt ikke klage; finder han, at denne ikke er tilstrækkelig, saa bør han intet have imod, at der foretages en Taxation, for at see, hvad Eiendommen virkelig er værd. En anden Grund, hvorfor jeg har imod § 2, er, at den har betjent sig af de Udtryk: „Naar Nogen, som paa lovlig Maade ernærer sig i Sognedistrictet.“ Jeg tillod mig under den foreløbige Behandling at ytre mig imod disse Udtryk, men er senere bleven oplyst om, at jeg har misforstaaet dem. Jeg seer, at det er Udtryk, som fore-

komme oftere i Lovgivningen og allerede findes i Reglementet af 5te Juli 1803 § 3. Saavidt jeg kan skjønne, maae disse Ord vel der sigte til Betleri, som en ulovlig Maade at ernære sig paa. De forekomme nu ogsaa i Cancellieskrivelse af 24de Septbr. 1805 og i Ministerialskrivelse af 19de Juni 1848, som findes i Departementstidenden for 1848 pag. 573—74, hvoraf det sees, at efter Motiverne til denne Cancellieskrivelse maae de der ansees eensbetydende med „at ernære sig uden at nyde Fattigunderstøttelse“. Endelig ere disse Ord igjen blevne anvendte i § 2, men, hvis man ellers ikke vil give Forordningen en Udvidelse, som man synes at være tilbøielig til idag, men som vist ikke har ligget i Forordningens Hensigt, saa maatte man, naar disse Ord skulde have deres Plads, indlægge noget mere i dem, saa maatte man antage, at de staae der for at betegne, at Nogen ernærede sig uden at nyde Fattigunderstøttelse og uden at være forsørgelsesberettiget i Sognet. Jeg er nemlig, af den Mening, at der ikke er nogen Grund til, at denne Ret til at fordrø, at Fattigforsørgelsen skal skaffe Plads, skulde udvides til at gjælde ogsaa om den, der var forsørgelsesberettiget i Sognet. Jeg veed ikke, om jeg maaskee under den foreløbige Behandling har udtrykt mig noget anderledes; men ved nyere at tænke over Sagen har jeg fundet, at der ikke var nogen Grund til en saadan Bestemmelse. Forordningen er alene udfkommen for at sikre slige Personer, som have Ophold i et Sogn, og der ernære sig uden Fattigvæsenets Hjælp, men som staae i Begreb med at vinde Forsørgelsesberettigelse i Sognet, og som derfor ere udsatte for Forsørgelse og have Bamseligheder ved at erholde Huus, fordi man nu seer, at denne Familie ikke skal vinde Forsørgelsesret i Sognet. Det er dette Forsørgelsesystem, som Forordningen har havt til Hensigt at modarbejde, ligesom Cancellieskrivelsen af 24de Septbr. 1805.